

אורי אבנרי:

טימוס עולה בדם

נראה זו. באשר למדיניות הנקושה בשבועות האחרונים באיזורים שבידי צה"ל בלבנון, אמר ראש-המשלה כי השיעים אינם אויבנו, אולם כל צבא ראשי להגן על חייה ליו, ולא תיעשה שום פשרה בכל הנוגע לסנינות-פגיעה בחיילי צה"ל.

ההכחשה לא יכלה לעורר אמון בלבנון, כאשר חפיס-מפשע נפגעים שם מדי יום בפעולות "היד החוקה". הסיפא של ההודעה הבטיחה כי השיטות האלה יימשכו. היתה זאת ממש הזמנה לפגיעה חמור. כאשר בא, הוא לא יכול היה להפתיע איש. חיילים שחזרו מחופשת שבת נפגעו על-ידי מכונית-תופת. אולם ההתבטאויות של ראשי השלטון אחרי הפגיעה הבטיחו כי מירוך-הטירוף יימשך וכי המלחמה המזוהמת תתגבר. בעלי השיטה סירבו ללמוד ולהסיק לקח.

ביום ההלוויות נהרגו על-ידי צה"ל 24 שיעים: ערובה בטוחה להסלמת ההתאבדות.

עלה על כולם, כרגיל, אריאל שרון, אבי-אבות האיוולת הלבנונית, כאשר הכריז בעת הקבורה: צה"ל ימצא שיטות כדי להתגבר על הטרור השיעי, כפי שמצא פיתרונות כמצבים אחרים. משמע: הפעלת שיטות שיעמיקו את השינאה לדרור.

אפשר מייד!

אם יש אופציות אחרות? בוודאי יש. צריכים פשוט להפעיל את ההגיון הפשוט.

ההגיון הפשוט אומר: מוכרחים לצאת מייד. אין מה להציל בלבנון. אם ניתן במהלך הפינוי המזורז לתקן משהו מן הנזק — טוב. אם לא — אין מה לעשות. כל יום של שהייה מגביר את האסון. אם לא תהיה נסיגה מהירה היום, תהיה מנוסה מחר.

הריבורים על הצורך בתקופה של חודשים כדי להוציא את הציווד הם כזבים, שנועדו לשרת את החלטות הטימוס.

אם יתייחס צה"ל אל מיבצע הפינוי כמו אל כל מיבצע צבאי גדול אחר, הוא יבצע אותו תוך ימים.

אין זה מעבר ליכולת של ההגדרה הצה"לית ליצור את התנאים לכך. גיוס כללי של כוח-אדם ואמצעי-תובלה יקצרו את החודשים לשבועות, ואת השבועות לימים. במשך תקופה מוגבלת כזאת ניתן להבטיח שקט באיזור הנסיגה, מבלי לנקוט אמצעים אכזריים. די בעוצר בכבישים במשך כמה ימים.

הנסיגה צריכה להגיע עד לגבול הכינלאומי. התוכנית על כינון "רצור עת ביטחון" הן המשך הטימוס. עברו ימי סעד חרדה, כי בינתיים הקמנו מעצמה שיעית. רצועת-הביטחון תגרום לגירוי מתמיד, ותדרבן את השיעים להמשיך המאבק, שישתפך אל תוך ישראל.

צריכים להסתלק, חדר ונקי, מתוך תיקוה שעצם הדרמא-תיות של הנסיגה ושל מותה ייצרו מצב חדש, ייעקרו את רוב מוקדי השינאה, רק מן הצד הזה של הגבול. ניתן לדבר אל ההנהגה השיעית הסבירה, ולהחזיר למצב מימד של הגיון.

כל השאר הוא טימוס. טימוס עולה בדם, וככל שיגדל הטימוס, כן יגדל המחיר בסכל ושכול.

שאפשר היה לפוצצו, בשעת ההתכנסות של ראשי האירגון. לאחר מכן התפוצצה מכונית-תופת אדירה ליד ביתו של מנהיג חיובי-אללה בכיירות. היה הרג נורא. שוב האמינו הכל כי זהו מעשי-ידי ישראל, וכל הסיעות בלבנון תמכו כגירסה זו.

הצרה היא שבמצבים כאלה אין כל אפשרות לדעת את האמת. יתכן בהחלט כי שני הפיצוצים היו על רקע המי-אבק בין שתי הסיעות העיקריות בעדה השיעית. אך ההתבטאויות של ראשי הביטחון בישראל על "טרור נגד טרור" ו"שיטות לבנוניות" נתנו מראש גושי פנקא להאשמת ישראל במעשים אלה. לא האמת חשובה, אלא אמונת האנשים.

מצד ישראל באו הכחשות

ולהחריף את האמצעים. (ג) הפיגועים מעכבים את היציאה עוד יותר. מפני שצריכים להגיב. התוצאה הבלתי-נמנעת: שפיכות דמים מואצת, הגברת השינאה של השיעים כלפי ישראל ויצירת מצב שיתנקם בגבול הצפוני במשך שנים, ואולי דורות.

מירוך התוכת

הפרק האחרון של שלוש מכוניות-תופת היא רוגמה למה שמוכרח להתרחש במצב כזה.

זה התחיל בכמה התבטאויות מטומטמות להפליא של אנשי-ביטחון. שלמה אליה, שליט דרום-לבנון, אחד

אפשרות להתגבר עליה. שום שיטה לא תצלח — לא יד רכה ולא יד קשה. היר הקשה רק תאיץ את ההתפתחות הבלתי-נמנעת.

במצב כזה — שאלו הגענו בלבנון מזמן — נותר רק מוצא אחד: לסלק את הסיבות שהביאו להתקוממות. ובמיקרה זה: להסתלק מהר.

מציו ישראל

מערכת הביטחון יש אנשים אינטליגנטיים. חלק מהם קוראים ספרים. כל מה שנאמר כאן — וזהו אלף-יבית! — ידוע גם להם. אם כן, מה קרה? איך ניתן לטימוס להשתולל?

שר-הביטחון, הרמטכ"ל, אלוף-הפיקוד וקציני צה"ל במקום הפיגוע: המירוך נמשך

סתמיות, שלא שוכנעו איש אלא מו שהיה משוכנע כבר קודם לכן, היה ברור כי מתאבדי דים שיעיים יתגייסו בחמת זעם לנקום את ניקמת ההרוגים.

כל מילה שטוח

יום הראשון התכנסה ממשלת ישראל וקיבלה החלטה, שמכל מילה בה נטפה טימוס תהומי. כאשר פורסמה, כבר היה המתאבד השיעי בדרכו לביצוע מעשה-ההווה.

וזה לשון ההודעה: **בנישבת הממשלה** אמר היום ראש-הממשלה כי ממשלת-ישראל שוללת כל שיטה של מכוניות-תופת ורצח חפיס-מפשע. ישראל מגנה פעולות אלה, שנועדו לאחי-רונה בלבנון, והיא מצטערת על-כך שחפיס-מפשע נפלו קרבן לשיטה

האנשים שדעתם השתבשה בגדה המערבית, הכריז בקול-יקולות שצריכים להפעיל בלבנון טרור נגד טרור.

קצינים אחרים הכריזו ש"ב לבנון צריכים להילחם בשיטות לבנוניות". השיטה הלבנונית הידועה ביותר בעולם היא שיטת מכוניות-התופת.

ואחרי זה המאורעות: נערך חיפוש אכזרי בכפר מערבה. אנשים נהרגו ונפצעו, נכלאו ונעצרו, בתים נהרסו, על-יפי מיטב שיטות היר החוקה. זמן קצר אחרי שצה"ל עזב את הכפר, התפוצץ מיטען-תופת כמיסגד המקום, שבו התכנסו ראשי אירגון אל-אמל. שניים מן המנהיגים המרכזיים נהרגו.

לא היה כמעט אדם בעולם ובלבנון שלא האמין כי החיפוש בא כדי להטמין את המיטען, כך

אין לכך הסבר רציונלי. אך אפשר למצוא הסברים פסיכולוגיים. למשל: הצמרת הישראלית, המדינית והצבאית, התרגלה מזמן שלא להתייחס אל "ערבים" כאל אנשים נורמליים. המגרי כים ככל עם אחר. הכיבוש הממושך בגדה וברצועה, שהעמיק את שורשי הגיוענות, נטע בלב רבים כוח תהומי כלפי "הערבים". כך שנרמה שכל מה שנכון בכל מקום אחר בעולם — אינו נכון לגביהם.

שנית, "מציו" הישראלי השפיע על כל ההחלטות. היר עיון שצה"ל יפנה עורף לאוייב ויסתלק מקרב אבוד אינו ניתן לעיבוד בנקל. כל אופציה אחרת נראית עדיפה.

כך נוצרה שרשרת-הטימוס: (א) צריכים לצאת לאטילאט, כדי שלא ייווצר חלילה רושם של מנוסת-כהלה. (ב) אם מביא הדבר להגברת הפיגועים, צריכים להגביר את "היד החוקה"

יש אלפי ספרים המנתחים את הבעיות של כיבוש צבאי, כאשר האוכלוסיה המקומית מתקוממת נגדו. ספרים אלה נוגעים לעשרות דוגמות שורת של כיבוש צבאי בכל הי-תקופות.

כל השיטות שהופעלו לאחרונה על-ידי צה"ל בדרום-לבנון נוסו עשרות פעמים במקומות אחרים. הם כוללים, בין השאר: הריגת "מחבלים", עונשים קולקטיביים, שיבוש החיים והמיסחה, ניתוח כפרים ועריכת חיפושים בהם, פתיחת אש על נשים וילדים המפגינים נגד כוחות-הכיבוש, פיצוץ בתים שבהם נמצא נשק, הריגת אנשים "המנסיס לברוח", מעצרים המוניים, החזקת עצורים כתנאים משפילים ותתי-אנוי

שיים. חקירת עצירים בדרכים אלימות, גירוש מנהיגים.

אין דוגמה אחת בהיסטוריה שבה הצליחו שייטות אלה.

התוצאה היתה תמיד הפוכה. אוכלוסיה מוכה ומושפלת תתלכד נגד הכובש, הנראה כרמות אכזריות ובלתי-אנושיות. כל מי שפחה תיתן מחסה למכצעי פיגועים. הורים יעודרו את בניהם להשתתף במאבק. נפילת בנים במאבק תוסיף כבוד למישפחה. הכל יעוררו למי שבינו נהרס.

ההשפלה היומיומית של הכיבוש, ההתנהגות הברוטאית לית של הכובש, הסבל והשכול — כל אלה ואלה הן ההתנגדות. השינאה ואת רצון ההתנגדות. המסקנה האחרונה של כל הסיפורת ה"מיקצועית" היא: כאשר הגיעה ההתקוממות של האוכלוסיה נגד הכיבוש לשלב מסוים, אין עוד כל